

A PIACON

A papír teljesen üres. Még egyetlen vonalat sem rajzolt rá, így amikor a vércsepp a lapra hull, apró piros foltot hagyva rajta, a nő megdermed. A levegőben tartja a ceruzát, szíve, ahogy ilyenkor mindig, most is erősebben ver. Elhajítja a ceruzáját, majd ösztönösen az orrához kap. Érti, ahogy a nedvesség szétárad az arcüregében, érzi a nedves ízt a torka mélyén. A vér egyelőre csak csöpög. Nem több egy átlagos orrvérzésnél, de pillanatokon belül rosszabb lesz. És pont itt. Pont, amikor végre leült.

Ez túl korai. Balszerencse. Pedig reménykedett, hogy aznap este rendes ágyban alhat, nem a függőágyon vagy a földön, reggel pedig egy kád meleg vízben fürödhet, szappannal. Remélte, hogy több bejegyzést készíthet, például lerajzolhatja a gyújtóst, a kovakövet vagy a papírt. Persze hogyan ábrázolhatná úgy azt a papírt, hogy az emberek ránézzenek, és azt mondják: „Ohó, látom! Egy papírlap.”

Remélte, hogy megkóstolhatja az ételeket. Ahogy a piacot elnézte, volt ott minden: tarógyökér, főtt rákolló, tofuköntösbe csomagolt currys garnéla. Erre most várni kell. Talán majd máskor, egy másik piacon megkóstolhatja. Még

ennél is hosszabb azon dolgok listája, amiket nem fog megcsinálni – melyik nem? –, de most nincs idő ezen mélázni. A fürdés várhat. Majd talál valahol ágyat. Ennyit a listáról. Itt az idő, hogy mihamarabb elhúzzon innen.

Ám a nyüzsgő piac eleven, az emberek barátságosak, és ott a fényes könnycseppnek látszó folyó, amelyen színes csónakok és halászhajók várakoznak, így könnyedén menekülőre foghatja. Ez Sziám, a világ esős fele. Csupa őserdő, ahol az évszakokat a csapadék mennyiségével mérik. Amint megérkezett ide, tudta, hogy számára a folyó lesz a menekülés útja.

A kedves, barázdált arcú, mégis csillogó tekintetű idős halárus majd segít. A nő gyorsan a vállára kapja a táskáját, és a hóna alá csapja a könyvet. Megragadja a sétabotját, akkora, mint ő maga, majd átverekszi magát a tömjén és égő szén füstjén. Elsétál a halászok, textilárusok és a bambuszból készült asztalok mellett. Az idős férfi hosszú, vékony ópiumpipát szív, körülötte szárított rák-, tintahal- és poliphegyek. Minden, ami annak idején vizes volt, kiszáradt, az idős férfi pedig úgy ül a portékája mögött, mint egy kalitkába zárt madár. A nő nem ismeri a helyi nyelvet, de a franciáknak voltak északon garmataik, az angolok pedig délen uralták a térséget.

– Elnézést! – kezdi tört angolsággal. – Csónak? Tudja, hol találók csónakot? Kéne csónak.

A férfi nem érti. Eddig nem figyelt rá, de aztán felnéz, és megpillantja a nőt, aki a legmagasabb az egész piacon. A koszos szőke hajú, kék szemű idegen a férfi fölé tornyosul. A kezében tartott hosszú, egyenes sétabot fejedelmivé teszi. Olyan, mint egy tiszteletre méltó buddhista apáca vagy valamelyik uralkodó lánya. Semmi nem utal arra, hogy nyugatról jött. Nincs fűzője, fejkötője, csipkegallérja, csak egyszerű,

helyi anyagból készült ruhát és szalmakalapot visel. Mégsem fog soha elvegyülni sem itt, a piacon, sem az országban, ahol legalább egy fejfel magasabb mindenkinél.

A nő látja az idős férfi döbrent pillantását. Mosolyog, hátha így oldani tudja a férfi gyanakvását. Ritkán illeszkedik be bárhová, és még ritkábban próbálkozik. Megjelenése kíváncsi pillantásokat és számtalan kérdést vált ki az emberekből. A mosoly a legjobb módszer, hogy kapcsolatot teremtsen, az idős férfinál mégsem működik.

A férfi olyan nyelven beszél, amit a nő nem ért, a viselkedése is megváltozik. Ez gyakran előfordul, mert sokszor nézik gazdag külföldinek. Nem is feltételezik, hogy függőágyon aludt a dzsungelben, ráadásul az elmúlt három hétben csak a folyó egyik rejtett szakaszán tudott mosakodni. A férfi szárított keszeget akar neki eladni. A hadonászásából arra következtetni, hogy gyakorlatilag az egész standot felkínálja. A nő riadtan felhúzza az egyik szemöldökét. Rosszul ítélte meg a férfit. Becsapta az ösztöne. Ez ritkán fordul elő, de ha mégis, az nagyon aggasztó. Eddig az ösztönének és a megérzéseinek köszönhette, hogy életben maradt.

Ekkor hasít bele a kegyetlen, éles, hasogató fájdalom. Mintha jégcsákánnyal ütnének egy szuvas fogat. A fájdalom végigfut a koponyájától a lapockájáig, majd a gerince mentén. Megremeg, mintha elektromos áram érte volna, ezután úgy megfeszül minden izma, hogy alig marad benne szusz. Az idős férfi abbahagyja a fecsegést. A nő egyre sápadtabb, nyirkos arcát és hangtalan szavakat formáló ajkát figyeli. Attól fél, hogy mindjárt ráesik. De a nő nem rogy le. Még csak nem is kiált. Összeszorítja az állkapcsát, minden porcikája megfeszül, így botorkál nagy nehezen a következő standhoz.

– Csónak! – kiáltja csak úgy, bárkinek. Sokan felé fordulnak, de senki nem érti. – Csónak! Csónak! Csónak! – kántálja, miközben vánszorog az árusok és bódéik mellett, mintha mentőköteleket dobna a süllyedő hajóról a parton lévőeknek. Ismét belehasít a fájdalom, mire lassan úrrá lesz rajta a kétségbeesés.

Odalép egy asszonyhoz, aki öntöttvas wokban kavargatja a sárga curryt a tűzhelynél. Kinyitja a könyvét azon az oldalon, ahová a vér csöppent. Nem egyszerű, hiszen minden izma feszül.

Minden oldalon több száz hasznos kis ábra található. Banán, ágy, napernyő, lovas szekér, tű és fonal, mozdony, óralap, gyertya. Remegő kézzel végiglapozza a könyvet, végül megtalálja az apró, ceruzával felskiccelt, különféle hajókról és csónakokról készített rajzot. Vitorlás, gőzhajó, luxushajó, kenu. Mindenre felkészült.

– Csónak? *Bateau?*

Az asszony nem válaszol. Beszélnek itt a kantonit? Elvégre nincs messze Kína. Csak egy hónapja járt ott, legalábbis úgy tippelte. Egy leharcolt bozótvágó késsel vágott át a dzsungelen. Most itt van, és egy folyóparton könyörög az életéért.

– *Syún?*

Az asszony továbbra sem válaszol, csak bámul rá. Hogy mondják ezt a helyiek? Néhány szót már megtanult. Próbált visszaemlékezni. *Tuk?* Vajon ez az?

– *Tuk?*

De ahelyett, hogy válaszolna, vagy megpróbálná elmutogatni a dolgot, ahogy az emberek általában, az asszony behajítja a hatalmas fakanalat a currybe, és némán hátrálni kezd.

A nő már tudja, hogy szörnyen néz ki. A kezében tartott, teljesen piros zsebkendőre pillant. Az eddig zajos piac elcsendesedik. A nő úgy érzi, mintha víz alá került volna, ami csak egyet jelenthet: a füléből is dől a vér, és persze a szája is vérzik. Érzi az ízt. Megnyalja a fogát, mire a vér szégyenszemre az ajkáról az állára csurog. Biztos, hogy rémisztő látvány.

A fájdalom egyre nő. Úgy lüktet a feje, mintha bárddal hasogatnák a koponyáját. A szemgolyójára is erőteljes nyomás nehezedik, a lapockájában érzett hasogató fájdalom pedig egyenesen a bal lábába sugárzik. Felsikolt. Minden lépéskor úgy húzza a lábát, mint egy állat, amely a végét járja.

Megtörli az arcát a ruhaujjával, de így csak elkeni rajta a vért. Körülnéz a piacon, hátha talál halászt, hajóst vagy bárkit, aki elviszi innen. Az emberek felé tartja a hajókról készült rajzát, hogy lássák, mit akar.

– Csónak! *Bateau! Syún!*

Senki nem siet a segítségére, csak megbabonázva, riadtan merednek rá. A nő úgy néz ki, mint egy örült fenevad. Mint akit nem lehet megmenteni. Minek egy beteg nőnek csónak? Hogy abban haljon meg? Egy lebegő koporsó, amelyben a holttestet tárolhatják? Visszkapják egyáltalán a csónakot? A nő nem tudja elmagyarázni, mert ez már a sokadik nyelv. Mostanra jó néhányat megtanult. Arabot, spanyolt, mandarint, kantonit és így tovább. Még cserkeszül is tud egy kicsit, de a világ összes nyelvét azért mégsem tanulhatja meg.

És ekkor hallja, hogy valaki a tömegből halkán megszólal angolul.

– Mama! A néni segítséget kér!

A nő megfordul, és észreveszi a fekete kalapos tömegből kiemelkedő, aranyszőke hajú, fehér blúzós, kötényruhás kis-

lányt, aki úgy néz ki, mintha lebegne, de nem. Ül valakinek a vállán, elég közel, hogy lássa a nőt, de ahhoz távol, hogy segíteni tudjon. Brit? Amerikai? Meg fogják érteni. Kinyújtja vérfoltos karját, mintha integetne, de a következő pillanatban úgy tűnik, hogy elnyeli a kislányt a piac.

Újabb fájdalom. Mintha dögkeselyű vájkálna a méhében. A nő előrehajol, majd térdre rogy. Keservesen köhögni kezd, mire olyan sok vér fröccsen a földre, hogy a köré gyűlt tömeg rémülten felszisszen, majd hátrálni kezd.

A nő kalapja leesik a fejről, a sétatotja hatalmasat koppan a földön. Próbálja szabályozni a légzését. Óvatos, mert a legapróbb levegővételről is öklendezni kezd. Felveszi a sétatotját, a mellkasához szorítja. Otthagyja a kalapot. Az nem fontos. Majd vesz másikat. Feltápáskodik, megtörli a száját, aztán elindul a csónakban ülő, halat, dinnyét és főzőbanánt árusító férfiak felé. Látják, ahogy a csurom vér nő odatántorog. Elmenekülnének, de a többi csónak útjukat állja.

– *Je dois avoir un bateau, s'il vous plait...**

A halászok némelyike mutogat rá. Mások elhessegetik. Ilyen betegséggel még nem találkoztak. Ahogy a nő végigbotorkál a parton, a tömeg szétválik előtte.

– Valaki... Kérem...

Reszket. Mintha a saját kis földrengését élné át. Az emberek a parthoz húzódnak, hogy minél távolabb legyenek tőle. Valaki combig az iszapba gázol, és inkább a folyóba menekül. Most, hogy senki nincs előtte, látja, hogy egy dokkon áll, amely túlnyúlik a hajókon, egészen a folyóig.

* (francia) Szükségem van egy hajóra, kérem szépen...

Egy utasokkal teli komphajó pöfögve hagyja el a partot, hatalmas fekete füstfelhőt fúj a kéményéből. A motor hangját túlharsogja egy kiáltás, ugyanazé a kislányé, akit már korábban hallott.

– Erre!

A nő két szőke hajú, tetőtől talpig hófehérbe öltözött gyereket pillant meg. Integetnek a hajó tatjáról.

– Erre! Segítünk! – kiáltják.

A nő a selyemövbbe csúsztatja a könyvét, megtántorodik, és kis híján megint elesik, de aztán minden maradék erejét összeszedve leküzdi a fájdalmát. Sétabotját erősen megmarkolva végigfut a stégen, majd amikor a végéhez ér, nem lassít, hanem az iszapos folyóba ugrik, aztán gőzerővel úszni kezd, hogy elérje a hajót. A piacról mindenki a partra sereglik, hogy lássák.

Lélegzet-visszafojtva figyelik, a gyerekek biztatják. A nő csak úszik és úszik, végig az egyik kezében tartva a sétabotot, maga után húzva a táskát. Végül sikerül elérnie a hajót, mielőtt az teljes sebességre kapcsolna. Az utasok lenyűgözve figyelik a mutatványt, aztán a nő felé nyújtják a kezüket, és a karjánál fogva felhúzzák a hajóra.

Folyóvíztől és vértől áztatva érkezik a fedélzetre. Sétabotját úgy szorítja magához, ahogy a szerzetesek markolják az imagyöngyöt. A megmentőire, az utastársaira néz.

– Oh, *mon dieu*... * Haladunk? Úton vagyunk? – zihálja.

A két gyerek, egy fiú és egy lány csak néz rá, akárcsak a jól megtermett, új-zélandi akcentussal beszélő apjuk, aki letérdel a nő mellé.

* (francia) Istenem.

– Igen. Úton vagyunk.

Micsoda megkönnyebbülés! Némi haladék. Nincs több vér, sem az orra, sem az ajka, sem a füle nem vérzik. A fájdalom is elmúlt. Ismét nyugodtan lélegezhet.

– *Dieu merci!** – mondja a nő mosolyogva. – Kő esett le szívemről.

* (francia) Hála istennek!

A FOLYAMI HAJÓN SZIÁMBAN

Holcombe-ék sok mindent láttak már az utazásaik során. Savas tavat, köpölyözést, egészben fermentált fecskét a levesestál alján, de ez a beteg nő biztosan első helyen lesz azon érdekességek listáján, amelyekről hazatérésük után beszámolnak majd az ismerőseiknek. Nincs több harmincévesnél, mégis tapasztalt utazónak látszik. Csurom véresen végigbotorkált a piactéren, aztán ruhástul beugrott a folyóba, hogy végül teljesen felépülve bukkanjon elő, mintha a kórt, amiben szenvedett, egyszerűen elmosta volna a víz.

Most kihajol, néhány ruhadarabját a folyóba áztatja, kidörzsöli belőle a vérfoltot, majd a hajó korlátjára aggatja. A háztizsájában lévő holmik csodával határos módon tökéletesen szárazak maradtak. Azt mondja, ezt a trükköt még korábban leste el, ezért csavarja be olyan gondosan a fókabőr csomagot. A többiek viszont gyanítják, hogy ezt a praktikát nem Indokínában sajátítja el az ember, elvégre hol találni Sziámban fókabőrt?

A könyve viszont átázott. Kimentette ugyan a folyóból, de a lapok csuromvizesek, ezt aligha lehet helyrehozni. Szomorú, mert tele van értékes rajzokkal, amelyeket hosszú időbe tel-

hetett elkészíteni. Olló, páncél, cipő és tojások vázlatai. A gyerekek szomorúan figyelik, de a nő csak sóhajt egyet, aztán megvonja a vállát. Azt mondja, ilyesmi már korábban is előfordult. Sokszor elázhatott. De amint szerez lapot, új könyvbe kezd.

– Önök új-zélandiak? – kérdezi Emily Holcombe-ot, a gyerekek édesanyját, miután Emily férje és a két gyerek elment teáért. – Szeretem Új-Zélandot. Sajnálom, hogy el kellett hagynom.

Emily fiatalnak látszik ahhoz, hogy kétgyermekes anya legyen, sokkal fiatalabb a férjénél. Hosszú ujjú, garbós ruhája egyáltalán nem illik az évszakhoz, viszont rendkívül divatos. A nyugati elit társadalom tagja, most mégis itt van ezen az egyszerű hajón a helyiek között, és korábban neki is át kellett vágnia az őserdőn.

– Önt mi hozta Sziámba? – kérdezi a nő tört angolsággal Emilytől.

Emily csak ül, a nőre mered, nehezen válaszol.

– Én... A férjem üzleti úton van itt. Méteráru-kereskedő.

– És ez alkalmas hely rá? – kérdezi a nő, mintha mi sem történt volna.

– Ön csupa vér.

– Csak voltam.

– Én... Mindnyájan azt hittük, a piac kellős közepén fog meghalni.

– Nem haltam meg.

– De úgy is lehetett volna.

– Igen. Talán. Néha megtörténik. Ijesztő lehettem.

– Valóban. Látni valakit hajsza hóján elvérezni kétségkívül ijesztő.

- Most viszont hajózom a folyón, és minden rendben.
- Igazán?
- Igen.

Aztán Emilynek eszébe jut a cikk. Mert ahogy minden külföldön élő ember, az asszony is mindent elolvas, ami az anyanyelvén íródott. Újságcikket, a londoni *The Times* napilapot, menetrendet, bármit, amit talál. Amint felismeri a nőt, önkéntelenül felsóhajt.

- Ön... ön az a... francia hölgy. Audrey...
- Aubry Tourvel.

Aubry a kezét nyújtja, és amikor Emily Holcombe megrázza, egy kicsit meborzong az izgatottságtól, hogy egy olyan nővel fog kezét, akiről a londoni *The Times*ban és a *New Zealand Herald*ban is írtak. Alig várja, hogy elmesélje a gyerekeknek, mi több a férjének, aki talán még jobban fogja értékelni.

De amint Emily szólna még egy szót, hirtelen megszakad a párbeszéd. A férje és a két gyerek teával és egy tálca mogoróhagymás palacsintával bukkan fel.

A kislányt Sophie-nak, a fiút Somersetnek hívják. Aubry korábban mindenkinek megköszönte, hogy kihúzták a folyóból, egyúttal biztosította az utasokat, hogy kifizeti a viteldíjat a kapitánynak. Az viszont nem kérdés, hogy valójában a két gyerek mentette meg az életét. Nagyon helyesek. Udvariasak, jószívűek, szót fogadnak a szüleiknek... de annyira azért nem, hogy ne kiabálnának és integetnének. Egyikük sem lehet több nyolc-kilenc évesnél. Felragyog az arcuk, ahogy Aubry felé közelednek.

- Hát itt vagy! Hoztunk neked valamit! – szól Somerset.

– Jól vagy? Jobban nézel ki, mint eddig – állapítja meg Sophie.

Olyan lelkesek, hogy örömükben képesek lennének Aubry ölébe ülni. Az apjuk rájuk kiált:

– Hátra! Azt mondtam, hátra! Túl közel vagytok! Mindenki lépjen hátra ötöt!

– De, Vaughan! – csitítja Emily. – Ő az a francia hölgy, akiről az újságok írtak.

– Ki?

– A hölgy, akiről az újságban olvastunk.

A férfi ennek hallatán csak még idegesebb lesz. Ide-oda kapkodja a fejét, mintha nem tudná, melyikükre neheztel jobban.

– Csak... mindenki maradjon, ahol van!

Vaughan Holcombe jól megtermett, széles vállú, rövidre nyírt, ősz hajú férfi. Aubry vonzónak találja kissé viseltes gyapjúöltönyében. Egyszerűen nem tudja utálni az embert, aki ilyen jól neveli a gyerekeit. A férfi letesz Aubry mellé egy pohár teát és egy tálca palacsintát az asztalra, ami igazán kedves gesztusnak tűnik, de amikor Mr. Holcombe-ra néz, nemcsak látja, de érzi is a férfi szúrós pillantását.

– Lehet, hogy ők csodálják magát, de én semmit sem tudok önről. Mi a fene volt az? Tüdőbaj? – kérdezi.

– Nem.

– Malária? Diftéria? Tífusz?

– Egyik sem.

Aubry hallja a férfi hangján, hogy fogytán a türelme.

– Akkor mégis micsoda?

Aubry nem akarja provokálni a férfit, ezért őszintén válaszol.

– Olyan érzés volt, mintha egy hatalmas kéz ki akarta volna belőlem szorítani az életet.

Ez pontos megfogalmazás, mégis furán hangzik. A férfi nyilván nem ezt akarja hallani. Ezt Aubry már akkor tudja, amikor kimondja.

Holcombe jó ideig csak néz rá. Aubry azon gondolkodik, mihez kezdenek az őrült nőkkel Sziámban.

– Mondtam, Vaughan – mondja Emily. – Ő az a francia hölgy, akiről olvastunk. Kislánykora óta utazik, jól tudom?

– Igen.

– A világ körül... – erőlteti a témát Emily.

– Igen.

– Bejártad a világot? – kérdezi Sophie.

– Többször is.

– Egyedül? – érdeklődik Somerset.

– Nem. Nem egyedül. Legalábbis nem mindig. Most például veletek utazom.

Mr. Holcombe megcsóválja a fejét. Nem tudja, mihez kezdjen ezzel az egésszel. Ami még rosszabb, hogy holmi bájcsevegéssel akarják csillapítani a feszültségét.

Emily folytatja.

– Emily Holcombe vagyok. Ő itt a férjem, Vaughan, a gyerekek pedig Sophie és Somerset.

– Na jó, ebből elég! Mindenki álljon le! – utasítja őket Vaughan recsegő hangon, miközben igyekszik, hogy ne keltessen feltűnést.

– Három faluval arrébb kolerajárvány dúl, ti pedig úgy fe-csegtetek itt összevissza, mint iskolások a puskaporos hordón. Mi ez a... ami magának van?

Aubry hirtelen lesüti a szemét szégyenében. Ismét kipécézik és dorgálják, mint kisiskolás korában, ráadásul mindenki őt nézi. Ami még ennél is rosszabb, hogy a saját hanyagsága miatt került ebbe a helyzetbe.

– Nem tudom – válaszolja.

– Nem tudja? – kérdezi kikerekedett szemmel a férfi.

– Senki sem tudja.

– Nem gondolja, hogy kerülnie kéne az embereket?

– Ez az én betegségem – mondja halkán, lehajtott fejjel

Aubry. – Csak az enyém. Még senkit nem fertőztem meg, és én sem mástól kaptam el.

E magyarázat, meghunyászkodás – nevezzük bárminek – hallatán Vaughan hangjából elszáll a harag. Hirtelen csend támad. Hallani a motor hangját, a helyiek beszélgetését, az alattuk hullámzó folyót és a propeller berregését, a hajó hátsó zugában összegyűlt asztaltársaság viszont csendben marad. Emily és a gyerekek vigasztalásképpen szeretnék megfogni Aubry kezét. Még Vaughan széles válla is ellazul. Aubry viszont nem mer rájuk nézni.

– Jaj, Vaughan! Nézd, mit csináltál! – szól Emily.

Sophie annyira előrehajol, hogy Aubry kénytelen észrevenni. A kislány úgy néz rá, mint egy kerti tündér.

– Voltál már Tahitin?

Ez a kíváncsi kislány, akit cseppet sem érdekel, hogy ki kire mérges, kicsit felvidítja Aubryt. Micsoda szerencse, hogy ez a két vidám gyerek mentette őt meg!

– Igen.

– Hegyet is másztál? – kérdezi Somerset.

– Sok hegyet megmásztam.

– Átkeltél sivatagon?

- Prérin, óceánon, mocsáron és dzsungelen is.
- Ez igazán rendkívüli – állapítja meg Emily Holcombe.
- És nem rendkívül veszélyes? – érdeklődik Sophie.
- De igen. Nagyon is.
- Akkor miért csinálja? – kérdezi Mr. Holcombe.

Aubry óvatosan ránéz. Nem akarja ismét magára vonni a férfi haragját, de Holcombe csak áll keresztbe font karral, mint egy kőszobor. Mintha magyarázatot várna. Ha ez így van, igazán megérdemli, hogy választ kapjon a kérdésére. A gyerekek pedig még inkább, gondolja Aubry.

– Szívesen elmesélném, de már most tudom, hogy nem fog titeket érdekelni – kezdi, mire a gyerekek ellenkeznek.

– De igen! Érdekel minket! Kíváncsiak vagyunk! – kiáltják egyszerre, így a hangjukat sem tudja megkülönböztetni.

– De nem *igazán* érdekel titeket – folytatja Aubry tettetett csalódottsággal.

– De igen! De igen!

– Nos, végül is kihúztatok a folyóból. Talán egy korty tea után mesélek.

A gyerekek előrehajolnak. Aubry a tea után nyúl, majd hosszasan kortyol egyet.

– Finom. Iszom még.

Kortyol még egy nagyot. Az élete java részét egyedül tölti. Követi a lakatlan puszták, tengerpartok, hegyvonalak magányos ösvényét. Nagyon ritkán mégis olyan szerencsés, hogy találkozik egy-egy családdal. Olyan emberekkel, akik az ott-honra emlékeztetik. Ezek a gyerekek lélegzet-visszafojtva, könnyörgő pillantással várják, hogy meséljen. Még Vaughan is leül a felesége mellé, hogy meghallgassa.

Amikor Aubry lenyeli a játékosan elnyújtott kortyot, rava-
szul körülnéz, majd így szól:

– Kilencéves voltam, amikor végleg eljöttem otthonról.

Ez tényleg így történt. Az édesanyja kezét fogta, miköz-
ben az egész család lehajtott fejjel kísérte őt a szállodába, mert
Aubry képtelen volt még egy éjszakát az otthonukban tölteni.

– Hol az otthonod? – kérdezi Somerset.

– Párizsban.

– Ott kapta el? – érdeklődik Vaughan.

– Egy kútból.

– Egy kútból?

– Azt hiszem. Nem vagyok benne biztos, de azt hiszem.

– Fertőzött víz – állapítja meg Vaughan.

– Nem szabad koszos vizet inni – csóválja a fejét Somerset.

– Nem ittam belőle – mondja Aubry.

Zavartan néznek rá.

– Akkor mit csináltál? – kérdezi Sophie.

Aubry elmeséli.